

Dohrmann (FP):

Ved førstebehandlingen af lovforslag nr. L 145 kunne man få en vis frygt for, at især de større partier ville hæfte sig mere ved det formelle og proceduren som sådan end ved det, sagen drejer sig om, nemlig folkeafstemningen om EF-pakken.

Nu er der stillet 3 ændringsforslag af statsministeren, og hele udvalget har tiltrådt dem. Da fremskridtspartiet ikke er udvalgsberettiget, skal jeg meddele, at vi kan tilslutte os de stillede ændringsforslag.

Når man nu har hørt partiernes udtalelser om, at de vil følge det råd, befolkningen giver ved folkeafstemningen, kan det måske undre nogle, at man så ikke har ændret den vejledende folkeafstemning til en bindende folkeafstemning. Der er intet i grundloven til hinder herfor, og derfor kunne man lige så godt have stillet et fjerde ændringsforslag, som sagde, at folkeafstemningen var bindende.

Vi har lige været igennem en afstemning, hvorefter vi ikke kan få vores ændringsforslag til afstemning her i folketingssalen. Men diskussionen skal ikke føres her fra folketingssalen, og jeg nævner det blot, fordi jeg ved førstebehandlingen sagde, at der ville komme et ændringsforslag, og det sikkert er nogle, som vil undre sig over, at det ikke ligger på bordet, når man siger, det vil komme. Men det er som sagt blevet nægtet os. Vi mener, at lovforslagets hovedindhold går på folkeafstemningen, men det mener et flertal ikke.

Derudover vil jeg gerne udtrykke vores tilfredshed med, at alle partier igennem informationsavisen kan få lov til at give udtryk for den holdning, de har.

Endelig skal jeg efter den kritik, der har været af markedsudvalgets arbejde, kort bemærke, at jeg faktisk synes, at man at dømme efter det, der har været fremme i pressen, har været vidt omkring i markedsudvalget; det eneste, man ikke har diskuteret, er vel efterhånden, hvilken farve den blyant, der ligger i stemmeboksen, skal have.

Jeg er så heldig, at jeg ikke er medlem af markedsudvalget og derfor ikke har deltaget i det gededemarked, der foregik, hvor man jo ikke kunne blive enige om, hvad der skulle stå på dette lovforslag. Endelig har man altså fundet frem til en tekst, hvor man på social-

demokratiets foranledning har fået strøget ordet »reform«. Det hænger jo sådan sammen, at socialdemokratiet, efter at det i årevis har vildledt den danske befolkning ved at fremsætte det ene forslag efter det andet, som det har kaldt en reform, altså i dag erkender, at reform er et vildledende ord, som man kun bruger til at føre befolkningen bag lyset med. Det er dog et fremskridt, for det betyder, at vi for fremtiden fra socialdemokratiets side ikke får den skrækkampagne over for den danske befolkning, hvor man bruger ordet reform.

I øvrigt er socialdemokraternes betækningsbidrag jo morsom læsning. De taler om, at der nu føres virkelig skrækkampagne, og bagefter skriver de, at dette her er et farligt skridt i retning af en unionsdannelse i Europa. Hvor i alverden får de det fra? Det er overhovedet ikke begrundet med ét eneste ord; det er bare skrækpropaganda, et postulat. Man kan ikke nogen steder i lovforslagets tekst finde et ord om, at dette skulle være et skridt i retning af en unionsdannelse. Det, der skal ske, er, at Parlamentet får lov til at blive hørt to gange – det synes jeg er vidunderligt – men det har ingen beslutningsret; den ligger stadig væk hos Ministerrådet.

Socialdemokratiet kan heller ikke lide at spørge befolkningen; det kan skam ikke lide vejledende folkeafstemninger. Nej, det kan jeg godt forstå, for tænk, hvis det virkelig kom ud for en række vejledende folkeafstemninger med hensyn til reklame i radio og TV eller brud på monolet for Danmarks Radio, så var det på den, for det ved jo, at befolkningen vil gå ind for sådanne forslag, som det er imod. Eller tænk, hvis dets sidst opfundne reform, skattereformen, også kom til en vejledende folkeafstemning! Det ville være en ubehagelig oplevelse.

For rigtig at sætte tryk på – for de mangle jo nogle stemmer i denne sag, det er helt sikkert – skulle socialdemokraterne også prøve, om de ikke kunne få Grønland og Færøerne med, for om dem vidste de jo, at de ikke ville være medlem af EF. Derfor var de sikre på at få nogle ekstra, gratis nejstemmer i denne sag. Ja, det er et vidunderligt betækningsbidrag.

Men der er én positiv ting, som jeg gerne vil rose socialdemokraterne for, nemlig at de i modsætning til S'erne overhovedet ikke har omtalt miljøproblemet. Nu er det dér